

Forslag

til

Lov om erstatning for vaccinationskader.

Fremsat den 18. november 1971 af *indenrigsministeren*.

§ 1. Statskassen yder erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevnen som følge af invaliditet samt for tab af forsørger og for udgifter til begravelseshjælp, såfremt invaliditeten eller dødsfaldet med rimelig sandsynlighed må antages at være forårsaget af vaccination her i landet mod kopper, difteri, kighoste, polio eller tuberkulose.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte bestemmelser om, at også anden vaccination mod smitsomme sygdomme, der foretages i offentlig interesse, skal være omfattet af loven.

§ 2. Sager om ydelser efter denne lov behandles af direktoratet for ulykkesforsikringen.

§ 3. Anmeldelse til direktoratet af skader, som antages at kunne medføre erstatning efter loven, skal ske snarest muligt og senest ét år efter at de første sikre symptomer på skaden er påvist. Direktoratet kan dog fravige denne frist, såfremt ganske særlige omstændigheder taler derfor.

§ 4. I sager efter denne lov anvendes de regler, der i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl. er fastsat om:

- 1) skadelidtes medvirken til skadens indtræden,
- 2) regres mod skadevolderen,
- 3) betaling af lægeattester,
- 4) de midler, direktoratet kan anvende for at få sagen oplyst,
- 5) direktoratets ret til at stille visse krav til skadelidte eller de efterladte efter skadens indtræden,
- 6) overdragelse af og retsforfølgning mod skadelidtes krav,

Indenrigsmin. j. nr. 5.kt. 5150-10-71.

- 7) hjælpemidler og sygevogne til — samt optræning og sygebehandling af — skadelidte,
- 8) beregning, kapitalisering og udbetaling af invaliditetserstatning eller begravelseshjælp og erstatning for tab af forsørger, jfr. dog § 5,
- 9) forhøjelse, nedsættelse eller inddragelse af de under nr. 8 nævnte ydelser og
- 10) direktoratets ret til at føre kontrol med rentenydere.

§ 5. Invaliditetserstatning ydes med virkning fra det tidspunkt, hvor skadelidtes tilstand må anses for stationær, dog tidligst fra skadelidtes fyldte 15. år. I de i § 3, 2. punktum nævnte tilfælde bestemmer direktoratet, fra hvilket tidspunkt erstatning skal ydes.

Stk. 2. Den årsløn, der lægges til grund ved erstatningsberegningen, kan ikke fastsættes højere end det højeste årslønsbeløb efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl., således som dette beløb er reguleret på tidspunktet for første erstatningsudbetaling.

Stk. 3. For personer under 21 år fastsættes årslønnen i overensstemmelse med reglerne i ulykkesforsikringslovens § 44, stk. 6, sidste punktum.

§ 6. Direktoratets afgørelse kan inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende eller dennes væрге, indbringes for ulykkesforsikringsrådet, der har den endelige administrative afgørelse.

§ 7. Socialministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvad der skal ske med en renteydelse, herunder om den skal inddrages

helt eller delvis, hvis skadelidte kommer under særforborg eller på anden måde forsørges af det offentlige.

§ 8. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Loven anvendes på vaccinations-

skader, for hvilke de første sikre symptomer er påvist efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Loven anvendes endvidere på vaccinationsskader, for hvilke de første sikre symptomer er påvist før lovens ikrafttræden, såfremt de anmeldes til direktoratet for ulykkesforsikringen senest ét år efter lovens ikrafttræden.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

a. Lovforslagets baggrund.

Efter at der i foråret 1966 var blevet gennemført en landsomfattende polio vaccination, blev der i nogle tilfælde konstateret akut polio, hvis fremkomst blev sat i forbindelse med vaccinationen. På grundlag af en redegørelse fra et sagkyndigt udvalg afgav sundhedsstyrelsen en erklæring til indenrigsministeriet om, at der i 8 tilfælde måtte antages at være forekommet akut polio i sandsynlig årsagssammenhæng med vaccinationen. Der blev herefter med tilslutning fra folketingets finansudvalg tillagt de 8 polioramte personer invaliditetserstatning.

I forbindelse med denne sag har spørgsmålet om ydelse af erstatning til vaccinationsskadede ved flere lejligheder været drøftet i folketinget (Folketingstidende, forhandlingerne 1966-67, sp. 781 og 1966-67, sp. 3447-3462 samt 1968-69, sp. 5660-5664). Ved disse drøftelser har der fra forskellig side været fremsat ønske om, at erstatning til vaccinations-skaderamte blev sikret ved lov.

Efter afslutningen af sagen om erstatning til de 8 polioramte personer, blev der i ca. 20 tilfælde over for indenrigsministeriet rejst krav om erstatning for vaccinationsskader ikke blot i forbindelse med polio vaccinationer, men også i forbindelse med difteri-, koppe- og kighoste vaccinationer.

På denne baggrund nedsatte indenrigsministeriet den 24. november 1969 et udvalg med den opgave at overveje, om den af indenrigsministeriet efter polio vaccinationerne i 1966 indledte praksis med hensyn til erstatning for vaccinationsskader burde fortsættes, eller om der burde fastsættes lovregler om erstatning fra statskassen for skader forvoldt ved vaccination.

Udvalget har i februar 1971 afgivet en betænkning, betænkning nr. 609 vedrørende erstatning for vaccinationsskader. Udvalget anbefaler, at staten ved lov forpligter sig til at yde erstatning for skader, som med rimelig sandsynlighed kan antages at være

forårsaget af vaccination mod smitsomme sygdomme, der foretages i offentlig interesse. Det i betænkningen indeholdte lovudkast danner i alt væsentligt grundlag for nærværende lovforslag.

Lovforslaget giver på en række punkter de skadelidte en gunstigere stilling end den, der følger af det almindelige erstatningsretlige system, f. eks. med hensyn til ansvarsbetingelser og bevisregler.

b. Lovforslagets hovedtræk.

1. Ifølge lovforslagets § 1 pålægges statskassen ansvar for skader, der må anses forårsaget af vaccinationer mod *smitsomme sygdomme*, der foretages ikke alene for at beskytte den enkelte, men også for at beskytte større eller mindre dele af befolkningen mod smitte af den pågældende sygdom d.v.s. i *offentlig interesse*.

Vaccination mod følgende smitsomme sygdomme sker for tiden i offentlig interesse: *kopper, difteri, kighoste, polio og tuberkulose*. Vaccination mod disse sygdomme er enten påbudt ved lov (kopper) eller anbefales befolkningen af sundhedsmyndighederne. Sådant anbefaling kan f. eks. give sig udtryk ved, at vaccinationen vederlagsfrit tilbydes børn inden skole alderen eller ved at sundhedsmyndighederne, som tilfældet var ved polio vaccinationskampagnerne, foranstalter vederlagsfri masse vaccination af store udsnit af befolkningen.

Da man må forudse, at udviklingen inden for lægevidenskaben kan medføre, at sundhedsmyndighederne finder anledning til at anbefale vaccinationer også mod andre smitsomme sygdomme, kan indenrigsministeren efter lovforslagets § 1, stk. 2, udvide lovens område til at omfatte vaccination mod andre smitsomme sygdomme, der foretages i offentlig interesse.

2. Skaden må med rimelig sandsynlighed antages at være forårsaget af vaccinationen. Det kan ofte være vanskeligt at afgrænse vaccinationsskader fra sygdomme, som tilfældet opstår samtidig med vac-

inationen ,men uden årsagsmæssig sammenhæng hermed. Vanskelighederne gør sig gældende med større eller mindre styrke ved de forskellige vaccinationsformer. Således er der ved koppevaccination i videnskabelige kredse stort set enighed om vaccinationens følgevirkninger, hvorimod der f.eks. i forbindelse med kighostevaccination kan optræde sygdomme, som i øvrigt optræder med en vis hyppighed især i barnealderen, og hvor der i videnskabelige kredse hersker tvivl om årsagssammenhæng mellem vaccination og sygdom.

Spørgsmålet må bero på et skøn over samtlige foreliggende omstændigheder. Skønnet foreslås henlagt til direktoratet for ulykkesforsikringen, der ligeledes til eksempel behandler spørgsmål om årsagsforbindelse i sager om erstatning i henhold til ulykkesforsikringsloven og lov om erstatning til tilskadedkomne værnepligtige m.fl.

3. Efter lovforslaget § 1 pålægges der statskassens erstatningsansvar for såvel hændelige skader som for skader, der er en følge af fejl og forsømmelser, når skaden med rimelig sandsynlighed må anses forårsaget af vaccinationen. Skadelidte fritages herved for at foretage en vurdering af, om skaden er hændelig eller ej, inden der rejses krav mod statskassen.

4. Ifølge lovforslagets § 1 ydes der erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevnen som følge af invaliditet eller dødsfald, d.v.s. invaliditetserstatning eller begravelseshjælp og erstatning for tab af forsørger.

Ved vaccinationer forekommer der i adskillige tilfælde ubetydelige bivirkninger af ganske få dages varighed. Sygeperioder som følge af sådan midlertidig skadevirkning bør sidestilles med sygdom i almindelighed og begrunder således ikke erstatningsansvar for statskassen. Som følge heraf hjemler lovforslaget ikke udbetaling af dagpenge — d.v.s. ydelser i tilfælde, hvor skadevirkningen er af midlertidig og ikke varig karakter.

Invaliditetserstatning ydes efter lovforslaget i overensstemmelse med reglerne i lov om erstatning til tilskadedkomne værnepligtige m.fl. i forhold til den af direktoratet for ulykkesforsikringen fastsatte invaliditetsgrad og årsløn.

Da børn indtil 15-årsalderen normalt ikke vil have nogen erhvervsevne, der giver sig udslag i en arbejdsfortjeneste, som kan tages i betragtning ved fastsættelsen af den årsløn, hvorefter erstatning beregnes, kan der ifølge lovforslagets § 5, stk. 1, tidligst tilkendes erstatning for tiden efter skadelidtes fyldte 15. år. Behovet for bistand indtil da må antages at være tilstrækkelig dækket af ydelser efter den gældende sociale lovgivning, især forsorgslovens §§ 70 og 73.

c. Økonomiske konsekvenser af lovforslaget.

Den højeste pension i henhold til lovforslagets § 5, stk. 2, d.v.s. maksimumpensionen for enlige personer over 21 år, udgør for tiden ca. 29.000 kr. Hertil kommer, at den pågældende i henhold til lov nr. 219 af 4. juni 1965 om invalidepension m.v. vil have krav på ca. 5.000 kr. i invalidepension, således at statens samlede udgift andrager ca. 34.000 kr. årligt.

Såfremt vedkommende ikke oppebar invaliditetserstatning i henhold til lovforslagets § 5, stk. 2, ville invalidepensionen andrage ca. 22.000 kr. Statens merudgift i forbindelse med loven andrager således ca. 12.000 kr. for hver vaccinationsskadet person under forudsætning af, at skaden har medført 100 pct. invaliditet.

Såfremt der var tale om 100 pct. invaliditet i alle de ca. 20 erstatningssager, som i øjeblikket er forelagt indenrigsministeriet, og såfremt disse skader yderligere med rimelig sandsynlighed kunne antages at være forårsaget af vaccination, ville det betyde, at den samlede merudgift for staten vil komme til at andrage ca. 240.000 kr. årligt. Merudgiften kan dog langt fra forrentes at blive af denne størrelse, dels fordi der næppe foreligger den fornødne årsagsforbindelse i en række af sagerne, dels fordi invaliditetsgraderne kun i ganske få tilfælde vil blive fastsat til 100 pct. Hertil kommer, at sagerne hovedsagelig vedrører børn, for hvilke erstatning ikke foreløbig vil komme til udbetaling.

Det er ikke muligt at sige noget om, hvor mange tilfælde af vaccinationsskader der herudover vil opstå, men det må antages, at antallet vil blive meget begrænset.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Bestemmelsen omfatter kun skader, der med rimelig sandsynlighed må antages at være forårsaget af vaccination mod smitsomme sygdomme, der foretages i offentlig interesse, se nærmere de almindelige bemærkninger afsnit b. 1.

Vaccination mod følgende smitsomme sygdomme sker for tiden i offentlig interesse: kopper, difteri, kighoste, polio og tuberkulose.

Bestemmelsen omfatter ikke vaccination mod stivkrampe, da denne sygdom ikke er smitsom.

Vaccination mod stivkrampe gives i henhold til indenrigsministeriets cirkulære af 12. august 1969 i en såkaldt trivalentvaccine bestående af 3 vacciner, nemlig difteri-, stivkrampe- og polio(Salk)-vaccine. Den omstændighed, at stivkrampe indgår som en

del af en blandingsvaccine, udelukker naturligvis ikke, at der kan ydes erstatning for skader som følge af vaccinatoin med trivalentvaccine, der med rimelig sandsynlighed må antages at være forårsaget af difteri- eller polioandelen.

Vaccinationer, der kræves i forbindelse med det internationale rejsesamkvem, som f.eks. tyfusvaccination, begrunder som regel ikke erstatning fra staten, da disse vaccinationer hovedsagelig foretages i den vaccineredes egen interesse. De i stk. 1 omhandlede vaccinationer, der sker i forbindelse med rejser til udlandet, vil dog være omfattet af erstatningsbestemmelserne.

Kun vaccinationer, der har fundet sted her i landet, begrunder erstatningskrav, og kravet er uafhængig af, om vaccinationen forestås af embedslæge eller privat praktiserende læge. Erstatningskravet er endvidere uafhængig af, om den vaccinerede er dansk statsborger eller ej.

Vaccinationsskaden skal have medført invaliditet eller dødsfald. Kravet om invaliditet indebærer, at vaccinationen skal have medført varige følger for den vaccinerede, som forringer erhvervsevnen.

Uden for bestemmelsens område falder således sædvanlige vaccinationsreaktioner af få dages varighed såsom feber og mindre hævelser.

Afgørelsen af, om forringelsen af erhvervsevnen eller dødsfaldet med rimelig sandsynlighed må antages at være forårsaget af vaccinationen, er efter lovforslagets § 2 henlagt til direktoratet for ulykkesforsikringen. Direktoratets afgørelse vil i praksis blive truffet efter forud indhentede sagkyndige udtalelser.

Om vanskelighederne ved at afgrænse følger af vaccinationen fra sygdomme, der tilfældigt er opstået samtidig med denne, henvises til det under almindelige bemærkninger afsnit b anførte.

Til § 2.

Vaccinationserstatningerne vil stort set blive ydet i overensstemmelse med principperne i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. Spørgsmål om erstatning til værnepligtige behandles ifølge loven af direktoratet for ulykkesforsikringen, og det forekommer derfor naturligt at lade direktoratet behandle også vaccinationserstatningskrav.

Da krav om erstatning for vaccinationsskader må antages at blive meget sjældne, vil det være af betydning, at den myndighed, der afgør, hvorvidt skaden må anses forårsaget af vaccination, får det størst mulige erfaringsmateriale. Samtlige sager henlægges derfor til direktoratet for ulykkesforsikringen. Erstatning for vaccination på Færøerne og på Grønland behandles således ikke af det færøske ulykkes-

forsikringsråd eller af det grønlandske navn for ulykkesforsikring.

Til § 3.

Af hensyn til oplysningen af de omstændigheder, der kan begrunde erstatning, såsom vaccinations-tidspunktet, sygdomsbillede m.v. er det af betydning, at kravet fremsættes snarest muligt og senest ét år efter, at skaden er konstateret. Direktoratet for ulykkesforsikringen kan dog i særlige tilfælde fravige denne bestemmelse, f.eks. hvor den skadelidte eller dennes pårørende ikke har haft rimelig mulighed for at antage årsagssammenhæng mellem sygdom og vaccination.

Til § 4.

Ifølge den gældende lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., lovbekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968 er der tale om følgende bestemmelser:

- 1) skadelidtes medvirken til skadens indtræden, jfr. værnepligtserstatningslovens § 2,
- 2) regres mod skadevolderen, jfr. værnepligtserstatningslovens § 3,
- 3) betaling af lægeattester, jfr. værnepligtserstatningslovens § 9,
- 4) de midler direktoratet kan anvende for at få sagen oplyst, jfr. værnepligtserstatningslovens § 10, stk. 2,
- 5) direktoratets ret til at stille visse krav til skadelidte eller de efterladte efter skadens indtræden, jfr. værnepligtserstatningslovens § 11,
- 6) overdragelse af og retsforfølgning mod skadelidtes krav, jfr. værnepligtserstatningslovens § 12,
- 7) hjælpemidler og sygevogne til — samt optræning og sygebehandling af skadelidte, jfr. værnepligtserstatningslovens § 14,
- 8) beregning, kapitalisering og udbetaling af invaliditetserstatning eller begravelseshjælp og erstatning for tab af forsørger, jfr. værnepligtserstatningslovens §§ 20-22, 24 og 27-32,
- 9) forhøjelse, nedsættelse eller inddragelse af de under nr. 8 nævnte ydelser, jfr. værnepligtserstatningslovens § 25,
- 10) direktoratets ret til at føre kontrol med rentenydere, jfr. værnepligtserstatningslovens §§ 25 og 26.

Disse bestemmelser er aftrykt som bilag til lovforslaget.

Invaliditetserstatning ydes i form af en årlig rente, når invaliditetsgraden er 50 pct. eller derover. Er invaliditetsgraden mindre end 50 pct., skal erstat-

F. t. 1. om erstatning for vaccinationsskader.

ningen normalt, og uden at den berettigedes samtykke kræves, ydes som et kapitalbeløb.

Invaliditetserstatningens (rentens) størrelse afhænger dels af invaliditetsgraden, dels af størrelsen af den årsløn, der lægges til grund ved beregningen.

Årslønnen fastsættes af direktoratet for ulykkesforsikringen efter skøn under hensyntagen til pågældendes arbejdsfortjeneste i tiden før skadens indtræden og til den fortjeneste, han ville have kunnet opnå, hvis invaliditeten ikke var indtrådt. Lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl. fastsætter et højeste beløb, der reguleres efter nærmere fastsatte regler i takt med den gennemsnitlige faktiske timefortjeneste for arbejdere inden for håndværk og industri.

Pr. 1. april 1971 var maksimumbeløbet for årsløn 38.400 kr.

Pr. samme dato udgjorde den årlige rente for 100 pct. invaliditet beregnet efter den højeste årsløn 28.811 kr., for 75 pct. invaliditet 21.608 kr. og for 50 pct. invaliditet 14.406 kr. Kapitalerstatning efter eksempelvis 15 pct. invaliditet udgjorde på samme grundlag 32.400 kr. For invaliditetsgrader mellem 25 pct. og 45 pct. varierer kapitalerstatningerne efter skadelidtes alder og køn. Eksempelvis kan nævnes, at kapitalerstatning efter 35 pct. invaliditet for en 25-årig mand med højeste årsløn pr. 1. april 1971 udgjorde 105.034 kr., for en 50-årig 96.869 kr.

Til § 5.

Stk. 1. Efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl. ydes erstatning i almindelighed fra tidspunktet for dagpengenes ophør.

Da der efter lovforslaget ikke vil blive ydet dagpenge, er det fundet nødvendigt udtrykkeligt at fastsætte, at invaliditetserstatning skal ydes med virkning fra det tidspunkt, da skadelidtes tilstand må anses for stationær, d.v.s. når der ikke kan ventes væsentlige ændringer i tilstanden. Der kan således efter omstændighederne blive tale om at yde erstatning fra et tidligere tidspunkt end selve afgørelsen om erstatningsberettigelsen.

I tilfælde, hvor der klart foreligger en vedvarende invaliditet, men hvor tilstanden måske først efter en tid skønnes at ville blive helt stationær, vil der dog efter omstændighederne kunne ydes forskud på invaliditetserstatningen.

Om begrundelsen for, at erstatning først kan ydes fra skadelidtes fyldte 15. år, henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit b. 4.

Stk. 2. Ifølge værnepligtserstatningsloven er det årslønmaksimum på ulykkestidspunktet eller skadedatoen, der er afgørende.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at

der ved vaccinationsskader i nogle tilfælde vil hengå en årrække mellem skadens indtræden ved vaccination og den aktuelle erstatningsberettigelse ved skadelidtes 15. år. I sådanne tilfælde vil det ikke være rimeligt, om årslønssatsen på skadedatoen skulle danne grænsen for erstatningens størrelse, og man har i stedet fastsat tidspunktet for første erstatningsudbetaling som afgørende for satsen.

Stk. 3. For personer mellem 15 og 21 år vil der ofte mangle holdepunkter for at ansætte en årsløn, hvorefter erstatningen skal beregnes, fordi de pågældende endnu ikke har haft lejlighed til at demonstrere deres erhvervsevne. Årslønnen fastsættes derfor i disse tilfælde i overensstemmelse med de retningslinjer, der er givet i ulykkesforsikringslovens § 44, stk. 6, 2. punktum om fastsættelse af årsløn for personer under 21 år. Dette indebærer, at erstatningen ikke kan beregnes efter en lavere årsløn end 8.000 kr. (pr. 1. april 1971 15.750 kr.), medmindre erhvervsevnen forud for skadens indtræden var nedsat i væsentlig grad.

Socialministeriet fastsætter ved årlige bekendtgørelser de nærmere regler om årslønssatsættelsen, senest bekendtgørelse nr. 1 af 6. januar 1971 om regulering af ydelser i henhold til værnepligtserstatningsloven og bekendtgørelse nr. 6 af 6. januar 1971 om regulering af ydelser i henhold til ulykkesforsikringsloven.

Til § 6.

Ulykkesforsikringsrådet er efter denne bestemmelse sidste ankeinstans i alle spørgsmål vedrørende vaccinationserstatninger, herunder også spørgsmål om fradrag i ydelsen som følge af andre årlige ydelser i anledning af ulykkestilfælde samt ophør af skadelidtes dispositionsret over ydelsen.

Til § 7.

Vaccinationsskader kan medføre så alvorlige skader, f. eks. hjerneskader, at de skadelidte invalideres i en sådan grad, at anbringelse under særforsorg vil være nødvendig.

Særforsorgsbehandlingen vil i disse tilfælde kunne bestå i anbringelse på institution el. lign. Ifølge lov om offentlig forsorg, jfr. lovbekendtgørelse af 10. november 1969, afholdes samtlige udgifter i forbindelse med særforsorgsbehandlingen af staten — herunder samtlige udgifter ved opholdet på den institution eller lignende, hvor den skadelidte plejes og behandles. Under dette ophold må den invalideredes økonomiske behov antages at være fuldt dækket. Efter lovforslaget kan socialministeren derfor træffe bestemmelse om, hvorledes der da skal forholdes med erstatningsydelsen.

Til § 8.

Ikrafttrædelsesreglen er udformet således, at loven også vil omfatte vaccinationsskader konstateret før ikrafttrædelsesdatoen. Der er hovedsagelig tænkt på de ca. 20 sager, der er rejst over for indenrigsministeriet, og som det skønnes ønskeligt at afgøre efter lovforslagets regler. Det er en selvfølge, at der ikke skal foretages anmeldelse til direktoratet for ulykkesforsikringen efter § 8, stk. 3, for så vidt angår disse sager og sager, der indtil lovens bekendtgørelse anmeldes over for sundhedsmyndighederne.

Erstatningen skal ifølge § 5 udbetales med virkning fra det tidspunkt, hvor invaliditeten må anses for stationær.

Bestemmelsen udelukker ikke, at de 8 skadelidte efter poliovaccinationerne i 1966 — til hvem der i 1969 blev udbetalt erstatning — vil kunne rejse krav om erstatning. Der vil dog naturligvis kun blive tale om en ydelse af en eventuel difference mellem de allerede udbetalte erstatningsbeløb og erstatninger i henhold til loven.

**Bestemmelser i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl.
der finder anvendelse i henhold til forslag til lov om erstatning for vaccinationskader.
(Bestemmelserne om dagpenge finder ikke anvendelse, jfr. forslaget § 1).**

Bekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968 af

Lov om erstatning

til tilskadekomne værnepligtige m. fl.

§ 2. Har pågældende med fortsæt hidført ulykkestilfældet eller sygdomme, er han udelukket fra at oppebære ydelser efter denne lov. Har han ved grov uagtsomhed, ved tilsidesættelse af reglementariske bestemmelser, som erholdt tilbørlig i kraft, eller ved beruelse selv hidført eller dog væsentlig bidraget til ulykkestilfældets eller sygdommens indtræden, skal erstatningen nedsættes eller bortfalde. I så fald skal direktoratet, jfr. § 4, udtrykkelig udtale det i sin kendelse.

§ 3. Er nogen over for den skadelidte eller hans efterladte erstatningspligtig for en af loven omfattet begivenhed, indtræder staten i det omfang, i hvilket der i medfør af denne lov udredes erstatning til den skadelidte eller hans efterladte, i disses ret mod den erstatningspligtige.

§ 9. Socialministeren fastsætter, efter forhandling med direktoratet, en takst for de under sagernes behandling almindelig forekommende lægeattester.

Stk. 2. Udgiften til lægeattester og obduktionsforretninger, som er fornødne til oplysning af en for direktoratet eller ulykkesforsikringsrådet indbragt sag, og som forlanges af disse, afholdes af staten.

§ 10.

Stk. 2. Direktoratet og ulykkesforsikringsrådet er berettiget til af de anmeldelsespligtige myndigheder, de i § 1 omhandlede personer, sygekasse- eller sygeforeningsbestyrelser, kommunalbestyrelser (sociale udvalg) og andre vedkommende, herunder klinikker, sygehuse, behandlende læger m. v., at begære og få meddelt enhver oplysning, der er af betydning, herunder hospitaljournaler,

og hvad dertil hører, eller afskrifter af samme, samt til at forlange optaget retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018 og få udskrift deraf. Endvidere er direktoratet berettiget til at forlange obduktion foretaget efter reglerne om lovmæssige obduktioner.

§ 11. Når pågældende vil gøre fordring på ydelser efter denne lov, må han snarest muligt efter lidelsens opståen lade sig undersøge af en læge og derefter underkaste sig den lægebehandling, eller den i § 14, stk. 2, omhandlede optræning, som lægen eller direktoratet finder fornøden. Pågældende er forpligtet til efter direktoratets eller ulykkesforsikringsrådets bestemmelse at underkaste sig lægeundersøgelse, eventuelt af direktoratets eller ulykkesforsikringsrådets læger, samt om fornødent indlæggelse til observation, ligesom han er forpligtet til efter tilsigelse at give møde for direktoratet eller ulykkesforsikringsrådet for at afgive forklaring. Eventuelle hermed forbundne nødvendige rejseudgifter betales af staten.

Stk. 2. Det påhviler staten at yde erstatning for dokumenteret tab af arbejdsfortjeneste i de i stk. 1, 2. punktum, nævnte tilfælde. Erstatning kan dog kun ydes, såfremt det af direktoratet eller ulykkesforsikringsrådet foranledigede fravær fra arbejdet har været af mindst 2 timers varighed, og som grundlag for erstatningsberegningen kan ikke anvendes en højere timefortjeneste end 120 pct. af den gennemsnitlige faktiske timefortjeneste, som i henhold til § 32, stk. 1, lægges til grund for årslønsreguleringer.

Stk. 3. Direktoratet kan — efter forudgående forhandling med direktoratet for arbejdstilsynet — meddele pågældende pålæg om under arbejdets udførelse at iagttage sådanne forsigtighedsregler, som skønnes egnede til undgåelse af en sygdoms forværelse eller genopblussen. Endvidere kan

direktoratet meddele pågældende pålæg om helt at afholde sig fra udførelsen af bestemte arbejder, såfremt dette er påkrævet for at hindre sygdommens forværrelse eller opblussen. Sådanne pålæg kan meddeles som midlertidige eller varige og kan meddeles, selv om sygdommen endnu ikke har medført arbejdsudygtighed. Pålægget skal meddeles pågældende i anbefalet brev med forklaring af de med tilsidesættelsen forbundne retlige følger, jfr. stk. 4.

Stk. 4. Efterkommer pågældende ikke de i stk. 1 og 3 omhandlede krav eller pålæg, eller modarbejder han sin helbredelse ved tilsidesættelse af de givne forskrifter, kan direktoratet bestemme, at hans ret til erstatning helt eller delvis fortabes.

Stk. 5. På samme måde kan de efterladte fortabe deres krav, såfremt de modsætter sig foretagelsen af en af direktoratet begæret obduktionsforretning.

§ 12. Krav, som tilkommer skadelidte eller hans efterladte ifølge denne lov, kan ikke gøres til genstand for arrest, eksekution eller anden retsforfølgning. Retshandler, der afsluttes af de pågældende med hensyn til nævnte krav, er ugyldige.

§ 14. Der ydes pågældende proteser, briller og lignende hjælpemidler samt sygevogne, som — medens sagen er under behandling — af direktoratet skønnes fornødne til at sikre sygebehandlingens resultater, formindste ulykkestilfældets eller sygdommens følger eller nøjere bestemme invaliditetens grad. Såfremt pågældende under tjenesten anvendte et af de ovenfor nævnte hjælpemidler, og dette er blevet beskadiget som følge af ulykkestilfældet, vil udgifterne til reparation, eventuelt fornyelse af hjælpemidler ligeledes være at afholde af direktoratet.

Stk. 2. I det omfang, hvori det ikke påhviler den myndighed, under hvilken den skadelidte har gjort tjeneste, eller en sygekasse (sygeforening) i henhold til dens vedtægt at afholde udgifterne hertil, afholder direktoratet udgifterne til sygebehandling og optræning, når direktoratet — medens sagen er under behandling — skønner sygebehandling eller optræningen fornøden til at opnå den bedst mulige helbredelse. Optræningen skal foretages som efterbehandling i umiddelbar tilknytning til sygebehand-

lingen i de af direktoratet her i landet anerkendte optræningsinstitutioner, hvor behandlingen (optræningen) foregår under lægelig kontrol.

§ 20. Når der er forløbet 1 år efter ulykkes- eller sygdomstilfældets indtræden, skal direktoratet så vidt muligt træffe afgørelse af, om der tilkommer pågældende krav på rente.

Stk. 2. Når omstændighederne taler derfor, kan direktoratet udsætte afgørelsen, i intet tilfælde dog ud over 3 år efter ulykkes- eller sygdomstilfældets indtræden.

§ 21. Invaliditetserstatning ydes i form af en årlig rente, der, for så vidt den ikke kapitaliseres, jfr. § 27, løber så længe pågældendes erhvervsevne er forringet med 5 pct. eller derover som følge af ulykkestilfældet eller sygdommen.

Stk. 2. Renten udgør ved fuldstændigt tab af erhvervsevnen 75 pct. af årslønnen, jfr. § 31, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en til nedsættelsen svarende del af den rente, der ville være at yde ved fuldstændigt tab af erhvervsevnen.

Stk. 3. Ved fastsættelsen af invaliditetsgraden skal direktoratet i det omfang, som skønnes rimeligt, tage hensyn til særlige færdigheder, der kræves i vedkommendes sædvanlige erhverv, samt til sådan forudbestående forringelse af erhvervsevnen, som må antages at forværre ulykkestilfældets eller sygdommens følger, derunder mén af tidligere ulykkestilfælde eller sygdom.

Stk. 4. Renten, eventuelt reguleret i medfør af § 32, nedsættes fra rentenyderens fyldte 67. år med 20 pct.

§ 22. Indtræder døden som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, pådraget under de i § 1 omhandlede forhold, tilkommer der de efterladte erstatning efter nedenstående regler:

1) Der tilkommer en enke, hvis ægteskab er indgået før ulykkes- eller sygdomstilfældets indtræden, en årlig rente af 30 pct. af afdødes årsløn, beregnet efter § 31. Denne erstatning tilkommer enken, selv om ægtefællerne på tidspunktet for ulykkes- eller sygdomstilfældets indtræden var separeret eller levede adskilt, når hustruen dog havde retskrav på underholdsbidrag fra manden.

Har hun ikke gjort sit retskrav gældende over for manden de sidste 3 år før ulykkes- eller sygdomstilfældets indtræden, kan direktoratet bestemme, hvorvidt og i hvilket omfang der eventuelt skal udbetales enken rente. For en enkemand gælder tilsvarende regler, hvis hans afdøde hustru regelmæssigt og i væsentligt omfang deltog i familiens erhvervsarbejde.

2) Efterlades der foruden en ægtefælle, der er berettiget til erstatning af den under nr. 1, 1. punktum, omhandlede størrelse, endvidere børn, over for hvilke, der i henhold til lov om offentlig forsorg påhviledes afdøde forsørgelses- eller bidragspligt, tilkommer der hvert barn en årlig rente af indtil 10 pct. af afdødes årsløn indtil barnets fyldte 18. år. Såfremt ægtefællen afgår ved døden, foretages renteberegningen som angivet under nr. 3.

3) Efterlader den afdøde sig ingen ægtefælle, der er berettiget til erstatning af den under nr. 1, 1. punktum, omhandlede størrelse, tilkommer der hvert af de i nr. 2 omhandlede børn en årlig rente af indtil 20 pct. af afdødes årsløn indtil barnets fyldte 18. år.

4) Efterlader den afdøde sig ingen efter ovenstående bestemmelser erstatningsberettiget, eller kommer erstatningen til udbetaling med et mindre beløb end nævnt under nr. 6, bestemmer direktoratet, hvorvidt og i hvilket omfang rente skal tillægges:

a) en efterladt enke, når ægtefællerne levede adskilt på tidspunktet for ulykkes- eller sygdomstilfældets indtræden, og afdøde i løbet af de 3 sidste år har ydet underholdsbidrag til hustruen, uagtet denne ikke havde retskrav over for manden;

b) en fraskilt hustru, når afdøde var tilpligtet at yde og faktisk ydede underholdsbidrag til hende på tidspunktet for ulykkes- eller sygdomstilfældets indtræden;

c) stedbørn, over for hvilke der ikke påhviledes afdøde forsørgelses- eller bidragspligt, men som han faktisk forsørgede.

5) Såfremt de samlede renteydelser bortset fra det i stk. 5 omhandlede beløb heretter andrager mindre end 50 pct. af afdødes årsløn, jfr. nr. 6, kan direktoratet under særlige omstændigheder bestemme, hvorvidt og i hvilket omfang rente bør tillægges andre nærstående, såsom plejebørn,

forældre eller søskende, hvem afdøde forsørgede, eller til hvis forsørgelse han mere varigt ydede væsentligt bidrag, da ulykkestilfældet fandt sted (sygdommen indtrådte).

6) Den samlede renteydelse efter nærværende paragraf, bortset fra det i stk. 5 omhandlede beløb, kan i intet tilfælde overstige 50 pct. af afdødes årsløn, beregnet efter § 31.

Stk. 2. Hvis renterne, hvor der er flere erstatningsberettigede, tilsammen ville overstige det i stk. 1, nr. 6, nævnte maksimalbeløb, vil alle rentebeløbene eller enkelte af disse efter direktoratets nærmere bestemmelse være at nedsætte, således at det samlede rentebeløb ikke overstiger nævnte grænse.

Stk. 3. Såfremt der er udbetalt den afdøde kapitalerstatning, jfr. § 27, vil der i ægtefællens rente være at fradrage et beløb, svarende til halvdelen af den rente, der er lagt til grund ved beregningen af kapitalerstatningen. Direktoratet kan imidlertid, hvor omstændighederne taler derfor, fradrage et mindre beløb i ægtefællens rente end efter foranstående regel.

Stk. 4. Den rente, der tilkommer de efterladte, løber fra det tidspunkt, da pågældende afgik ved døden. Såfremt afdøde har oppebåret invaliditetsrente, løber renten til de efterladte fra tidspunktet for invaliditetsrentens ophør.

Stk. 5. Til den i stk. 1, nr. 1, omhandlede rente ydes i de første to år efter renteudbetalingens påbegyndelse et tillæg, svarende til 20 pct. af afdødes årsløn, eventuelt reguleret i medfør af bestemmelsen i § 32, stk. 2.

Stk. 6. For efterladte, der er fyldt 67 år, nedsættes renten og tillæg efter stk. 5, eventuelt reguleret i medfør af § 32, med 20 pct.

Stk. 7. For så vidt angår de i stk. 1, nr. 4 og 5, omhandlede renter, kan direktoratet i sin kendelse bestemme, at disse renter skal udbetales som et engangsbetalt beløb.

Stk. 8. Når den, der oppebærer rente i henhold til stk. 1, nr. 1, indgår nyt ægteskab, bortfalder den i henhold til nævnte bestemmelse tilkendte rente og afløses med et beløb, der svarer til 3 års rente. I tilfælde af det nye ægteskabs ophør ved dødsfald eller skilsmisse kan direktoratet under hensyntagen til enkens økonomiske forhold og omstændighederne i øvrigt tildele enken retten til på ny at få renten udbetalt, dog først

efter udløbet af 3 år regnet fra datoen for udbetaling af den nævnte afløsningssum.

Stk. 2. Det i stk. 6 omhandlede beløb samt den i stk. 7 omhandlede afløsningssum beregnes under hensyntagen til den i medfør af § 32 på udbetalingens tidspunkt gældende regulering.

Stk. 10. Såfremt direktoratet med henblik på en bedring af rentenyderens erhvervs-mæssige eller økonomiske forhold skønner det formålstjenligt, kan der samtidig med udbetalingen af den i stk. 1, nr. 1, omhandlede rente udbetales et forskudsbeløb svarende til højst 3 års rente. Forskudsbeløbet skal tilbageholdes i den fremtidige rente efter nærmere i hvert enkelt tilfælde fastsatte regler. Såfremt den i stk. 7 omhandlede afløsningssum forfalder til udbetaling, skal eventuelt resterende forskudsbeløb afregnes heri.

§ 24. Tilkommer der i anledning af et under nærværende lov hørende ulykkestilfælde den skadelidte eller de efterladte pension eller anden årlig ydelse fra staten, har han eller de kun krav på det beløb, hvormed erstatningen overstiger værdien af den del af pensionen eller den årlige ydelse, der er tilvejebragt for statens midler. Direktoratet afgør, om og hvor stort et overskydende beløb der fremkommer. Når omstændighederne taler derfor, kan direktoratet bestemme, at der fra erstatningen vil være at fradrage et mindre beløb end efter reglen ovenfor, dog mindst værdien af det for statens midler tilvejebragte beløb, hvormed pensionen eller den årlige ydelse er forhøjet udover den pension, der svarer til tjenesteaalderen. Såfremt pågældende ved ulykkestilfældets indtræden havde opnået en ved hans tjenestetids længde begrundet ret til fuld pension, sker der dog intet fradrag i den ham i henhold til nærværende lov tilkommende erstatning. Det samme gælder forsikrede, der beskæftiges af kommuner, hvis bestyrelser med hensyn til pension eller understøttelse har fastsat regler, der efter indhentet erklæring fra direktoratet er godkendt af indenrigsministeren eller pågældende amtsråd.

Stk. 2. Har en rentenyder ikke hævet renten i et helt år eller længere, hjemfalder det uhævede beløb til statskassen, medmindre lovlig forhindring senere bevises.

§ 25. Det påhviler en rentenyder at meddele direktoratet underretning om enhver forandring i hans forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af renten, ligesom direktoratet skal være opmærksom på, om sådan forandring indtræder.

Stk. 2. Direktoratet er bemyndiget til at indkalde rentenyder til kontrol. For så vidt rentenyderen, vanskeliggør direktoratets undersøgelser, kan direktoratet, når det anser det for sandsynligt, at afgørelsen vil komme til at gå ud på, at renten skal inddrages eller nedsættes, midlertidig standse udbetalingen af renten helt eller delvis. Udgifterne til kontrol afholdes af direktoratet.

Stk. 3. Hvis en rentenyder mod bedre vidende, jfr. stk. 1, uberettiget har oppebåret rente i henhold til nærværende lov, vil det beløb, der med urette er oppebåret, efter socialministerens nærmere bestemmelse være at erstatte af pågældende, eventuelt hans dødsbo.

Stk. 4. Skønner direktoratet, at de omstændigheder, der har været bestemmende for fastsættelsen i invaliditetsrenten, har forandret sig i væsentlig grad, bliver renten af forhøje, nedsætte eller inddrage under hensyn til de indtrufne forandringer. Sådan genoptagelse til revision af invaliditetsrenten kan dog ikke finde sted, når der er forløbet 5 år efter rentens første fastsættelse, medmindre direktoratet i det enkelte tilfælde skønner, at den endelige invaliditetsgrad ikke kan fastsættes på det pågældende tidspunkt; i så fald fastsætter direktoratet inden udløbet af nævnte periode en frist for genoptagelse af sagen til endelig afgørelse.

§ 26. Bliver direktoratet, f. eks. gennem meddelelser fra andre myndigheder, rentenyderens pårørende eller andre private, opmærksom på, at en rentenyder ikke bør have dispositionsret over den ham tilkendte rente, træffer det efter en betryggende undersøgelse af forholdet bestemmelse om, på hvilken måde renten skal komme pågældende til gode, idet det om fornødent drager omsorg for, at rentenyderen umyndiggøres, jfr. herved reglerne i lov om umyndighed og værgemål af 30. juni 1922 §§ 2-3, 38 og 46, eller at der på anden måde gribes ind efter lovgivningens regler, jfr. kap. XVIII i lov om offentlig forsorg.

Stk. 2-5. (Ophævet ved lov nr. 117 af 3. april 1965).

Stk. 6. Ovenstående regler finder tilsvarende anvendelse på dagpenge efter denne lov.

§ 27. Såfremt renten er beregnet efter en invaliditetsgrad af 50 pct. eller derover, kan den årlige rente eller en del af denne, når direktoratet med henblik på en bedring af den renteberettigedes erhvervsmæssige eller økonomiske forhold skønner det formålstjenligt, og når den renteberettigede samtykker heri, omsættes til et kapitalbeløb.

Stk. 2. Såfremt renten er beregnet efter en invaliditetsgrad af mindre end 50 pct., skal renten normalt, og uden at den renteberettigedes samtykke udkræves, omsættes til et kapitalbeløb.

Stk. 3. De nærmere regler for omsætningen af rente til kapital fastsættes af socialministeren efter indstilling af direktoratet. Kapitalbeløbet kan dog ingen sinde overskride det beløb, for hvilket der i statsanstalten for livsforsikring kan købes en livrente, der svarer til den fastsatte rente. Ved omsætning af rente til kapital tages der ikke hensyn til den i § 21, stk. 4, fastsatte rentenedsættelse.

Stk. 4. Omsætningen af rente til kapital finder sted på grundlag af rentens størrelse på omsætningstidspunktet.

§ 28. Godtgøres det at skadelidtes erhvervsevne er væsentlig ringere end forudsat på det tidspunkt, da omsætningen af rente til kapitalbeløb har fundet sted, kan direktoratet, jfr. dog § 25, stk. 4, sidste pkt., i tilfælde, hvor omstændighederne i øvrigt taler derfor, tillægge pågældende en årlig rente, der udgør forskellen mellem den rente, efter hvilken omsætningen til kapitalbeløb er foretaget, og den til den senere konstaterede, højere invaliditet svarende rente. Den således tilkendte rente kan under de i § 27 nævnte betingelser omsættes til et kapitalbeløb, hvorved tages hensyn til den samlede invaliditets størrelse.

§ 29. Erstatningsbeløb, herunder de i § 22 omhandlede rentebeløb, der tilkendes umyndige personer, kommer dem til gode på den måde, som direktoratet bestemmer.

Stk. 2. For så vidt angår kapitalbeløb, der tilkendes andre personer, kommer følgende regler til anvendelse:

1) Kapitalbeløb i anledning af invaliditeter på 15 pct. eller derunder udbetales de pågældende til fri rådighed, medmindre der fremkommer oplysninger, der gør en sådan udbetaling utilrådelig. I så fald træffer direktoratet nærmere bestemmelse om, på hvilken måde kapitalbeløbet skal komme til udbetaling.

2) Andre end de i stk. 1 og stk. 2, nr. 1, omhandlede kapitalbeløb kommer til udbetaling efter direktoratets nærmere bestemmelse. Udbetaling til fri rådighed kan kun finde sted efter ansøgning fra tilskadekomne, og såfremt forholdene taler herfor. Forinden afgørelse træffes herom, skal direktoratet indhente en udtalelse fra vedkommende sociale udvalg.

Stk. 3. Det påhviler de sociale udvalg at yde bistand ved udbetaling af erstatningsydelse, herunder de i § 22 omhandlede renter, eller foretage båndlæggelse af kapitalbeløb efter nærmere af direktoratet fastsatte retningslinjer. De af de sociale udvalg truffne dispositioner kan af tilskadekomne indankes for direktoratet.

§ 30. Indtræder døden som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, pådraget under de i § 1 omhandlede forhold, tilkommer der de efterladte eller andre private personer, der har bekostet afdødes begravelse (ligbrænding), en hjælp af indtil 1.175 kr.

Stk. 2. For hver fulde 3. points' udsving over eller under 101 i reguleringspristallet for oktober måned forhøjes eller nedsættes den i stk. 1 omhandlede hjælp med 1 portion a 35 kr. Eventuelle overskydende points henstår til næste regulering. Reguleringen får virkning for ulykkestilfælde, der indtræder efter reguleringens ikrafttræden. Socialministeren bekendtgør hvert år senest 15. januar, hvilken regulering der i henhold hertil skal finde sted. Ændringen har gyldighed fra den førstkommende 1. april.

§ 31. Årslønnen, hvorefter de årlige renter beregnes, fastsættes af direktoratet efter skøn under hensyntagen til pågældendes arbejdsfortjeneste i tiden før indkaldelsen til tjenesten og til den fortjeneste, som han ville have kunnet opnå, såfremt han var

blevet hjemsendt uden mén af ulykkestilfældet eller sygdommen. Ved direktoratets vurdering af pågældendes fremtidige økonomiske forhold vil der være at tage alle berettede hensyn i det enkelte tilfælde i betragtning, herunder hvad pågældende efter afslutning af en allerede påbegyndt uddannelse ville have haft udsigt til at opnå i fortjeneste, såfremt han var blevet hjemsendt uden mén af ulykkestilfældet eller sygdommen.

Stk. 2. Årslønnen, hvorefter dagpenge beregnes, fastsættes af direktoratet efter skøn under hensyntagen til pågældendes arbejdsfortjeneste i tiden før indkaldelsen til tjenesten og til den fortjeneste, som han må antages at ville have kunnet opnå i det første år efter hjemsendelsen, såfremt han var blevet hjemsendt uden mén af ulykkestilfældet eller sygdommen.

Stk. 3. Årslønsbeløbene kan i intet tilfælde sættes højere end 19.500 kr., eventuelt reguleret i henhold til bestemmelsen i § 32, stk. 1.

Stk. 4. Daglønnen, der lægges til grund ved dagpengeberegningen, udfindes derved, at den i henhold til stk. 2 fastsatte årsløn deles med 300.

Stk. 5. Af den i henhold til foranstående bestemmelser fastsatte årsløn beregnes en grundløn, der udfindes ved at multiplicere den fastsatte årsløn med forholdet mellem 19.500 og det maksimale årslønsbeløb, der i henhold til stk. 3, jfr. § 32, stk. 1, var gældende, da ulykkestilfældet skete, samt en reguleringsløn, der udgør 1 pct. af grundlønnen. Beregnede lønbeløb afrundes til hele kroner.

§ 32. Såfremt den af det statistiske departement offentliggjorte gennemsnitlige faktiske timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg) i januar

kvartal for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet stiger eller falder 1 pct. i forhold til den tilsvarende timefortjeneste i januar kvartal 1963, forhøjes eller nedsættes årslønnens maksimumsbeløb med 1 pct. For hver yderligere stigning eller fald i timefortjenesten med 2 pct. i forhold til januar kvartal 1963 forhøjes eller nedsættes maksimumsbeløbet med yderligere 2 pct. af det oprindelige beløb. Det herefter fremkomne beløb afrundes til det nærmeste med 50 delelige kronebeløb. Reguleringen får virkning for ulykkestilfælde, der indtræder efter reguleringens ikrafttræden.

Stk. 2. Samtidig forhøjes eller nedsættes løbende dagpengeydelse og renter med samme antal reguleringsbeløb som det antal procent, hvormed de i stk. 1 nævnte beløb reguleres. Hvert reguleringsbeløb udgør samme andel af reguleringslønnen, jfr. § 31, stk. 5, som dagpengene, beregnet efter § 16, stk. 1, henholdsvis renten, udgør af den fastsatte årsløn. For de i § 32 A, stk. 1-3, omhandlede renter udgør reguleringsbeløbet 1 pct. af det i medfør af samme bestemmelser forhøjede rentebeløb.

Stk. 3. Dagpengeydelse og renter der fastsættes efter at ændringer i henhold til stk. 1 er trådt i kraft i anledning af for ændringens ikrafttræden indtrufne ulykkestilfælde, reguleres, som om ydelserne havde været løbende fra ulykkestilfældets indtræden, jfr. herved stk. 2.

Stk. 4. Socialministeren bekendtgør hvert år efter offentliggørelsen den i stk. 1 omhandlede timefortjeneste og senest 15. januar, hvilken regulering der i henhold hertil skal finde sted. Ændringen har gyldighed fra den følgende 1. april.

Stk. 5. Årlige rentebeløb, der ikke er delelige med 12, forhøjes til nærmeste med 12 delelige ørebeløb.